

ORIOI

REGÀS

FOTOS: ANNA BOYÉ

FE D'ERRADES

L'entrevista sobre el museu de la Tortura, publicada al número anterior de EL MÓN, fou realitzada per Olga Lerroux i també per Ernesto Escandell.

BOCCACCIO,
THE END

Boccaccio, la històrica discoteca neomodernista del carrer de Muntaner, acaba d'entrar a la torreta de la mitologia urbana de Barcelona. No fa gaires dies, els diaris publicaven la notícia del tancament i desaparició del cèlebre local, gairebé vint anys després d'obrir les portes per acollir la darrera fornada gloriosa de la burgesia barcelonina, amb *enfants terribles* i tot, aquella generació esnob i intel·lectual, frívola i divertida, cansada de postguerra i amb els ulls clavats a Londres o París, aquella generació que, un bon dia, quasi clandestinament, Joan Fuster va batejar amb el celebèrrim nom de *gauche divine*. Amb la seva mort física, talment com una heroïna romàntica, Boccaccio depassa la insípida memòria ciutadana i, com una d'aquelles bellíssimes models que van causar estralls en el cor i més avall d'aquella comandita nocturna del Vat 69, penetra en l'Olimp domèstic d'aquesta Barcelona més pre-olímpica i maragalliana que mai.

Oriol Regàs, ànima i braç d'aquell equip que el febrer de 1966 va fundar Boccaccio, n'està més que satisfet d'aquesta imprevista però anunciada mort de Boccaccio, el salt mortal decisiu per accedir a les pàgines de la llegenda urbana.

—Estic convençut que, amb els anys, Boccaccio es mitificarà. Per què? Senzillament, perquè s'ha acabat. Quan alguna cosa s'acaba i desapareix és molt fàcil que sigui mitificada, sobretot quan en el cas de Boccaccio hi van concórrer una sèrie de coses, una sèrie de factors que fan que Boccaccio representi una mica tot el que va ser la Barcelona dels anys 60 i 70.

—I com era aquella Barcelona de Boccaccio?

—Boccaccio va lligat a una època en què... bé, jo penso que Boccaccio va ser la punta d'un iceberg, d'un moviment que era molt més ampli en general, que afectava molta més gent i que s'escampà per tota la ciutat...

—Quins trets definien aquest moviment urbà?

—Com t'ho explicaria... va ser l'època, a mitjans dels 60, en què es va acabar la importància del «què diran?», arriba un moment que la gent passa del «què diran?», la gent es cansa de fer el paperet, deixa d'anar a missa, els senyors deixen de tenir fulanes perquè amb les senyores que s'entenen van a tot arreu, la gent es torna una mica desvergonyida, si vols, els senyors deixen de dur corbata, les senyores es treuen els sostenidors, i moltes altres coses, o sigui, la gent pren cada vegada més una actitud més sincera, suposo, més... «m'és igual, que diguin allò que vulguin, jo vull fer les coses amb més normalitat i ja

n'hi ha prou de repressió...» Penso que va ser un moviment molt ampli i de caràcter intersocial, la gent començava a despertar, i el primer símptoma d'aquest canvi va ser que la gent va prescindir del «què diran?», i la gent es va tornar desvergonyida, bé, es va tornar normal. I el que va passar és que Boccaccio, amb un tipus de gent molt jove, i molt esnob suposo, i cultural, va ser la punta pública i coneguda, que sortia als diaris, de tot aquest moviment.

—Com i quan es va començar a gestar Boccaccio?

—Bé, érem una colla d'amics que cap al 1964 vam començar a pensar d'obrir un local...

—Qui hi havia en aquesta colla?

—Hi havia en Miserachs, la Gimpera, el Pere Garcès, el Carles Duran, el Cinto Esteva, el Joan Amorós... i tots pensàvem

que feia falta un local, que... no saltres ja feia temps que ens reuníem en un bar que es deia Stork Club que era del Quimet Pujol, que està a les galeries aquelles que hi ha al carrer Tusset i Balmes, a baix de tot. I en aquest bar del Quimet Pujol, que era un lluitador molt amic del Tarrés, que era un personatge que ens fascinava perquè agafava maons i pom! els partia amb un cop de cap, ha, ha, ha... bé, doncs allí ens reuníem sovint a les vuit del vespre i, com que cada vegada érem més gent i el Stork se'n feia petit, vam pensar que havíem de fer un local i, d'aquesta idea, en va sortir Boccaccio al cap d'un any, com una reivindicació de la diversió i la frivolitat.

—Com era l'ambient d'aquells primers anys de Boccaccio?

—De primer, l'èxit de públic era a la part de baix, i al pis de dalt, que després seria el gran èxit de Boccaccio, no hi havia ningú, un desert, la gent no hi volia anar perquè això que la gent ara anomena el mogollón, passava a baix. Però, de sobte, sense saber per què, la gent es va començar a asseure a l'escala, després, al cap d'uns mesos, el lloc més important

era l'entrada, i de mica en mica la gent va començar a entrar a la part de dins, i el primer que va entrar va ser el Senillosa que tenia una llotja, entrant, a mà esquerra. I el Sení va ser el papa d'això que després va ser la tertúlia del Boccaccio, va ser la primera persona que es va començar a reunir amb els seus amics al Boccaccio.

—Quines característiques compartien aquests personatges de la intel·lectualitat que feien tertúlia a Boccaccio?

—Era potser la part més frívola de la intel·lectualitat, bé, més frívola en el sentit que sortien a prendre copes, i potser compartien una mateixa actitud antifranquista... Per exemple, a part del Senillosa, hi havia en Goytiso, el Barral, el Pomès, el Maspons, el Camino, l'Aranda, el Durán, el Joaquim Jordà...

—Quins van ser els millors anys de Boccaccio?

—Crec que van ser els quatre o cinc primers anys, de 1966 a 1971 o 1972. Després, tota aquella gent es va dispersar i jo sempre penso que aquella generació no ha tingut una continuació, és a dir, tots aquests que t'acabo de dir i els

enfants terribles de l'època, l'Òscar Tusquets, el Joan de Sagarra, el Terenci Moix... era gent de 25 anys. I bé, qui ens ha vingut després? Suposo que hi ha molta més gent preparada ara, però no són coneguts, i això passa a Catalunya i a tot arreu, i en tots els camps. No dic que la nostra generació fos millor, potser és que en aquella època hi havia moltes més oportunitats. De totes maneres, l'ambient de tertúlia de la part de dalt, es va mantenir fins a mitjan dels anys 70.

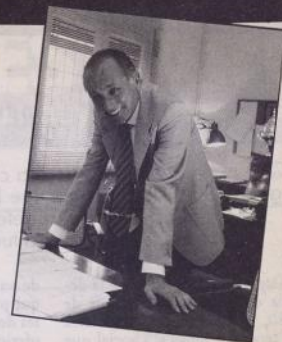
—Una de les coses més cèlebres de Boccaccio eren els viatges que organitzava. Quants se'n van fer?

—N'hi va haver 10, i els quatre o cinc primers van ser meravellosos, Eivissa, Roma, Ajaccio, Londres, Nova York, San Francisco, Río de Janeiro, Mèxic, Bangkok... de vegades érem més de 700 persones.

—Quin va ser el més divertit de tots?

—Potser el de Roma, era un viatge de cap de setmana i costava 2000 pessetes, em sembla que va ser l'any 1968. Bé, i una de les coses programades era que havíem de tornar tots disfressats

amb algun tema romà, aleshores agafàrem l'avió, i en arribar a Barcelona aniríem a Boccaccio on s'havia preparat una gran festa. La gent es va començar a disfressar a les vuit del mati, i aleshores veies ha, ha, ha... centurions, senadors, gladiadors... pels carrers de Roma, tot el dia disfressats pel Trastevere, com si fos una pel·lícula. Tot el dia així, després anem a l'hotel, sortim amb l'autobús cap a l'aeroport, a l'aeroport havíem de sortir a les 10, però l'avió no va aparèixer... i jo mai no he viscut un happening tan bonic i tan espontani com aquell, va ser anacional. Hi havia tios que venien de senadors i es van passar la nit amunt i avall per les sales del Fiumicino, parlant de problemes romans, és a dir, la gent representava els seus personatges i allò era una bogeria, tothom es muntava el seu número, i era com una espècie de circ que va funcionar tota la nit i, ha, ha, les sis de la matinada, i l'avió que no arribava, la gent va acabar sent gimnàstica a les pistes de l'aeroport, ha, ha, ha! És que la gent era molt maca en aquella època, i tenia ganes de divertir-se, era molt més llençada, és clar, també va

El Senillosa, que tenia una llotja, entrant a mà esquerra, va ser el papa d'allò que després serien les cèlebres tertúlies de la gauche divine a Boccaccio.

ser una època en què es vivia una eufòria econòmica, i tothom tenia feina, i suposo que això compta molt a l'hora de la gresca.

—Qui va ser la dona que va trencar més cors de la gauche divine?

—De la gauche divine? La Susan Holmox, que era una noia

que havia estat Miss Univers, va venir a Barcelona als 17 o 18 anys, era bellíssima, i conec molta gent que es va tornar boja per aquesta noia, que finalment es va embolicar amb el fotògraf Gianni Ruggiero, i s'hi va casar.

Francesc Burquet i Ardiaca

Boccaccio representava una mica aquella Barcelona dels anys 60 i 70, l'època en què es va acabar la importància del «què diran?».

GAUCHE DIVINE REQUIESCAT IN PACE

Boccaccio ha tancat les seves portes als barcelonins. Molt temps després del seu moment més brillant, el recorden aquells personatges que varen fer del local un nucli avançat de noves idees, morals i modes. Alguns d'aquells que varen formar part de l'anomenada gauche divine, acomiaden Boccaccio.

ORIOI BOHIGAS arquitecte

«De Boccaccio tinc records de moltes menes. Els més sorprenents, però, són els de la preparació d'esdeveniments polítics. Per exemple, la tancada de Montserrat, el 1971. Tot l'episodi es fa forjar en una tertúlia a Boccaccio. Enmig de la frivolitat, el local també servia per a coses serioses com aquesta».

CARLES BARRAL escriptor

«No sabia que Boccaccio havia tancat. M'és totalment indiferent. Ja havia perdut la seva incidència geogràfica i no tinc motius per a nostàlgies. Va ser, però, una institució ciutadana d'interès. Allà hi anava la burgesia contestatària. Intel·lectuals de diferents disciplines amb interessos comuns: la resistència al franquisme. Insisteixo, però, ara ja no interessa a ningú. Tot això va durar un temps molt curt».

NÚRIA POMPEIA il·lustradora

«Per a mi, Boccaccio és més que un nom, són dos noms. Noms molt determinats per a la meua vida. M'explicar. Al concurs de disfresses que va organitzar Boccaccio el 1977, amb un grup d'amics (Milà, La Guàrdia, Ballesteros...) ens vàrem vestir de mims. Vàrem guanyar el segon premi: un cadell de pastor alemany. Me'l varen adjudicar a mi. Com és lògic, es va dir Boccaccio i aquí volia anar a parar. A més del nom del local, va ser per a mi un nom molt quotidià durant els onze anys que va viure el gos. Tot plegat, noms, records, per augmentar la nostàlgia d'un temps i d'unes vivències. Descansin en pau els Boccaccios».

ANTONI DE SENILLOSA ex-diputat

«Boccaccio va ser un lloc de trobada democràtic i «progre». Allà es practicava el diàleg, perquè llavors no hi havia diàleg públic. Allà es buscava informació, perquè només hi havia l'oficial. Presumíem d'exhibir una certa llibertat en els costums, perquè això era provocador i perillós. Buscàvem la creativitat, l'aventura personal i el plaer. Bé, ha mort d'una mort sobtada, que és més bella que una lenta degradació. És millor així».

ROSA REGÀS editora

«Des del mateix moment de la seva inauguració, Boccaccio va ser la punta de l'iceberg visible d'unes formes de viure i de divertir-se que arraconaven amb una immensa facilitat les convencions, l'obscurantisme i el dol que la societat catalana encara no s'havia tret del damunt. Però aquest deslliurament també es podia trobar a Gràcia, Horta, Pedralbes o Sants. L'encert de Boccaccio va ser néixer al moment oportú per acollir i fer seva aquesta forma de viure i donar-li l'aire de normalitat nocturna que l'arrelés definitivament entre nosaltres».

FEDERICO CORREA arquitecte

«Quan es va inaugurar Boccaccio, tots vàrem criticar molt que hi hagués dues plantes, que estigués separada la pista de ball del saló. No comprenem, encara ara, per quina raó tots vàrem acabar dalt, malgrat que allà no hi havia pista de ball. Va ser un moment molt especial. Van coincidir moltes coses. És difícil d'explicar. Noves modes, nous costums... Allà podies anar-hi sol i sempre trobaves a tothom. Jo treballava fins tard i després anava sempre a Boccaccio».